

Arrest

nr. 106 064 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat L. VERHEYEN, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Gyumri.

U bent gehuwd met D.A. (O.V. X). Jullie hebben twee kinderen samen.

Sinds 2006 was u sympathisant van de oppositiepartij "Armenian National Congress" (HAK) onder leiding van Levon Ter Petrosian. U nam deel aan demonstraties en verspreidde propagandamateriaal. In januari en februari 2007 werd u twee keer gearresteerd door de politie. Na enkele dagen werd u telkens vrijgelaten.

Begin april 2007 bevond u zich samen met drie andere sympathisanten op het Vrijheidsplein in Jerevan. Terwijl jullie bezig waren met het uitdelen van folders aan de mensen met het oog op de komende parlementsverkiezingen, werden jullie gearresteerd door de politie en gedurende enkele dagen vastgehouden op het politiebureau.

Drie dagen na uw vrijlating ontving u een convocatie dat u zich moest gaan aanmelden voor ondervraging op het politiebureau in Gyumri. U vernam daar dat er een (valse) klacht tegen u werd ingediend. U werd er namelijk van beschuldigd u te hebben verzet bij uw aanhouding, waardoor een politieagent gewond raakte.

Toen u weigerde om een verklaring te ondertekenen, werd u zwaar mishandeld. Een vriend van u, G.M., kwam te weten waar u zich bevond en bracht uw echtgenote de volgende dag op de hoogte van uw situatie. Daarop ging uw echtgenote naar het politiebureau. Op het moment dat ze daar aankwam, werd u juist door enkele politiemannen naar beneden gebracht. Toen uw echtgenote zag dat u zwaar mishandeld was, werd ze onwel waarna ze naar het ziekenhuis werd overgebracht.

Omwille van uw zware verwondingen werd u ook naar het ziekenhuis gebracht. U stond er voortdurend onder politiebewaking, maar na vier of vijf dagen slaagde u er toch in om te ontsnappen.

U ging naar uw vriend G.M. waar u enkele weken verbleef. In die periode kwam de politie vaak langs bij uw echtgenote op zoek naar u. U besloot het land te verlaten.

In mei 2007 vertrok u met de bus naar Krasnodar. Vandaaruit reisde u eveneens met de bus via Oekraïne verder naar België.

Omwille van de problemen met de politie die op zoek was naar u, ging uw echtgenote met jullie kinderen bij haar oom in het dorp Mastala wonen. Daarna kwam de politie niet meer bij haar langs.

In 2011 ging uw echtgenote echter in een caravan wonen in het dorp Akhuryan. De autoriteiten kwamen haar op het spoor en vielen haar opnieuw lastig. Op een bepaald moment werd haar caravan ook in brand gestoken. Daarop besloot u dat het beter was dat uw gezin naar België zou komen.

In juni 2011 kwamen uw echtgenote en kinderen in België aan.

In juli 2012 ontving u een negatief antwoord inzake uw regularisatieaanvraag en werd u op straat gearresteerd door de politie.

U diende het land te verlaten.

Op 6 juli 2012 keerde u terug naar Armenië. U ging bij uw oom wonen. Tien dagen later kwam de politie naar het huis van uw oom op zoek naar u. U was echter niet thuis op dat moment en dook vervolgens onder in het huis van uw vriend G.M.. Uw ouders ontvingen in augustus een convocatie op uw naam. Door de stress kreeg u gezondheidsproblemen en werd u ook een keer met spoed in het ziekenhuis opgenomen.

Een kennis regelde voor u een officiële naamswijziging zodat u voortaan de familienaam van uw echtgenote draagt. Hij regelde ook een paspoort en visum op uw nieuwe naam.

In december 2012 vertrok u vanuit Jerevan met het vliegtuig naar België. U vroeg samen met uw echtgenote asiel aan op 9 januari 2013.

Ter staving van uw asielaanvraag legden u en uw echtgenote de volgende documenten voor: twee convocaties, een medisch verslag van uw spoedopname in Armenië, medische onderzoeksresultaten uit Armenië, een attest van de brandweer, een attest van uw naamsverandering, het diploma van uw echtgenote, jullie rijbewijzen, jullie huwelijksakte, en de geboorteaktes van jullie kinderen.

B. Motivering

U verklaarde in mei 2007 een eerste keer uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw activiteiten voor de oppositiepartij "Armenian National Congress" (HAK) van Levon ter Petrosian (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2013, p. 5-9). In juli 2012 bent u teruggekeerd naar Armenië. U stelde dat u na uw terugkeer nog altijd gezocht werd door de autoriteiten omwille van uw vroegere oppositieactiviteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2013, p. 9-10, 13).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen gebleken is dat u na uw aankomst in België in mei 2007 geen asielaanvraag hebt ingediend bij de Belgische autoriteiten.

U stelde dat u op het moment van uw aankomst schrik had en ook ziek was.

In de vijf jaar dat u in België verbleven hebt tot uw terugkeer naar Armenië in juli 2012, beweerde u er niet aan gedacht te hebben om asiel aan te vragen, omdat u er altijd van uit gegaan bent dat u nog zou terugkeren naar Armenië en omdat u ondertussen wel al een procedure had lopen inzake een regularisatieaanvraag om humanitaire redenen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2013, p. 3, 9).

Dit kan echter geenszins volstaan ter verklaring van het niet indienen van een asielaanvraag.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Regularisatie om humanitaire redenen of een aanvraag hiertoe biedt geenszins dezelfde bescherming tegen refoulement als het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat u na uw aankomst in België in mei 2007 geen asiel aanvraag, en hier bovendien niet aan zou hebben gedacht, is een sterke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig in ernstige mate de aannemelijkheid van uw beweerde vervolgingsproblemen in Armenië in de periode 2006-2007 omwille van uw oppositieactiviteiten.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd ("Subject Related Briefing: Armenië - Situatie van de oppositie tijdens de verkiezingen van mei 2007"), blijkt dat er tijdens de kiescampagne voor de parlemenstverkiezingen van mei 2007 een verhoogde spanning was waarbij occasioneel incidenten plaatsvonden, die gepaard gingen met geweld. De kiesdag en de periode na de verkiezingen verliepen verder zonder noemenswaardige incidenten. Uit de info blijkt verder dat er louter omwille van betrokkenheid bij de gebeurtenissen in 2007 op het moment van het opstellen van dit rapport (in juni 2009) geen vervolging meer was van opposanten door de Armeense autoriteiten. De problemen die bepaalde opposanten op dat moment wel konden hebben, hielden verband met hun betrokkenheid bij de gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen in februari en maart 2008. Aangezien u zich op dat moment niet in Armenië bevond, kunnen deze gebeurtenissen in uw hoofd geen aanleiding geven tot vervolging.

Verder blijkt uit actuele informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten.

Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden, met name het feit dat u momenteel nog altijd door de politie gezocht wordt in het kader van een valse strafzaak tegen u omwille van uw vroegere activiteiten voor de oppositiepartij "Armenian National Congress", alsook de vrij recente bedreigingen gericht tegen uw echtgenote en het in brand steken van haar caravan eveneens omwille van uw vroegere oppositieactiviteiten, niet aannemelijk te noemen.

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal (supra) hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

Met betrekking tot de convocatie die dateert van 2007 kan vooreerst worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben en op zichzelf niet vermogen om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Bovendien blijkt uit deze convocatie slechts dat u door de politie werd opgeroepen voor ondervraging als verdachte, maar wordt verder niet vermeld in welke zaak dit was.

Betreffende de convocatie die dateert van 2012 dient erop gewezen worden dat het in het licht van bovenvermelde informatie niet geloofwaardig is dat u in 2012 alsnog zou worden opgeroepen als beschuldigde in een strafzaak omwille van uw vroegere oppositieactiviteiten.

Verder kan nog een opmerking worden gemaakt aangaande de inhoud van deze convocatie.

U verklaarde tijdens het gehoor dat de politie deze convocatie naar uw ouders heeft verstuurd die ze voor u in ontvangst hebben genomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2013, p. 9). Het is echter uiterst merkwaardig te noemen dat onderaan dit document vermeld staat dat uw vader, S.Z., deze convocatie voor ontvangst ondertekend heeft op 23/08/2012, terwijl hoger geschreven staat dat u zich op 08/08/2012 moet aanmelden op het politiebureau.

Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de bewijswaarde van deze convocatie.

Het attest van de brandweer kan uw asielrelaas evenmin staven, aangezien het document enkel bevestigt dat erop 5 mei 2011 brand ontstaan is in de caravan van uw echtgenote, maar er wordt verder geen melding gemaakt van de oorzaak van deze brand.

Het medisch verslag van uw spoedopname alsook de medische onderzoeksresultaten bevatten tenslotte slechts gegevens met betrekking tot uw medische toestand en uit deze documenten blijkt geenszins dat er enig direct verband zou bestaan tussen uw medische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze medische documenten kunnen uw verklaringen ook niet ondersteunen.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Het attest van uw naamsverandering, het diploma van uw echtgenote, jullie rijbewijzen, jullie huwelijksakte, en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 maart 2013 aan dat hij niet eerder asiel aanvraag toen hij in 2007 voor het eerst in België was aangekomen *"omdat hij daarvan niet onmiddellijk als buitenstaander de noodzaak van in zag omdat hij nu éénmaal in België tot rust was gekomen"* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Volgens verzoeker *"waren er in 2007 wel degelijk incidenten"* (zie p. 4) bij de parlementsverkiezingen. Waar de commissaris-generaal stelt dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, laat verzoeker gelden dat uit de beslissing duidelijk blijkt *"dat zij het dan sporadisch, er nog altijd problemen aanwezig zijn en ook arrestaties omdat men een andere politieke mening heeft"*. (zie p. 4).

Omtrent het motief in de beslissing dat verzoeker geen bewijs bijbrengt, stelt hij dat alle concrete bewijsstukken *"zonder enige reden opzij geschoven"*, terwijl hij *"alle medewerking heeft gegeven"* en hij dient te worden geloofd *"tenzij er incoherenties aanwezig zouden zijn en deze zijn in concreto zeker niet aanwezig"* (zie p. 5), gezien er geen tegenstrijdigheid werd vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen, noch tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote.

Hij is van mening dat de convocaties uit 2007 zijn relaas ondersteunt en hij stelt dat een convocatie niet altijd de reden van oproeping vermeldt; hetzelfde geldt volgens hem voor de convocaties van 2012.

Verder is er volgens verzoeker *"geen enkele reden aanwezig om een attest van de brandweer en de medische attesten opzij te schuiven"* (zie p. 5).

Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing *"duidelijk kan weerlegd worden door verzoeker"*; de beslissing is volgens hem *"niet, minstens zeer gebrekkig"* gemotiveerd" (zie p. 5).

Vervolgens haalt hij aan dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet de uitdrukkelijk motivering van een weigeringsbeslissing vereisen.

Verzoeker is van mening dat er duidelijk een schending is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de commissaris-generaal *"geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier"* (zie p. 6); er dient volgens hem dan ook geloof gehecht te worden aan zijn relaas.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ten slotte voegt hij toe dat (zie p. 6) *"de problemen in Armenië voor iedereen bekend zijn"*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn aankomst in België in mei 2007, geen asielaanvraag heeft ingediend maar wel een regularisatieaanvraag om humanitaire redenen heeft ingediend (zie het gehoorverslag van 1 februari 2013, p. 3, 9).

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Op de uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker niet eerder asiel aanvroeg in 2007 *“omdat hij daarvan niet onmiddellijk als buitenstaander de noodzaak van in zag omdat hij nu éénmaal in België tot rust was gekomen”*, antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Regularisatie om humanitaire redenen of een aanvraag hiertoe biedt immers geenszins dezelfde bescherming tegen refoulement als het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat verzoeker bij zijn eerste aankomst in België naliet om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad aanneemt ("Subject Related Briefing: Armenië - Situatie van de oppositie tijdens de verkiezingen van mei 2007") blijkt bovendien dat er tijdens de kiescampagne voor de parlementsverkiezingen van mei 2007 in Armenië een verhoogde spanning was waarbij occasioneel incidenten plaatsvonden, die gepaard gingen met geweld. De kiesdag en de periode na de verkiezingen verliepen verder zonder noemenswaardige incidenten.

Uit die informatie blijkt verder dat er louter omwille van betrokkenheid bij de gebeurtenissen in 2007 op het moment van het opstellen van dit rapport (in juni 2009) geen vervolging meer was van opposanten

door de Armeense autoriteiten. De problemen die bepaalde opposanten op dat moment wel konden hebben, hielden verband met hun betrokkenheid bij de gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen in februari en maart 2008, toen verzoeker zich evenwel niet in Armenië bevond.

Verder blijkt uit actuele informatie in het administratief dossier dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten.

Het blijkt dat betrouwbare en gezaghebbende bronnen van mening zijn dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

De loutere beweringen in het verzoekschrift dat *“er in 2007 wel degelijk incidenten”* waren bij de parlementsverkiezingen en *“dat zij het dan sporadisch, er nog altijd problemen aanwezig zijn en ook arrestaties omdat men een andere politieke mening heeft”* tonen geenszins aan dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, foutief is of dat deze informatie verkeerd wordt geïnterpreteerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen zijn de door verzoeker voorgehouden moeilijkheden met name het feit dat hij momenteel nog altijd door de politie gezocht wordt in het kader van een valse strafzaak tegen hem omwille van zijn vroegere activiteiten voor de oppositiepartij “Armenian National Congress”, alsook de recentere bedreigingen gericht tegen zijn echtgenote en het in brand steken van haar caravan omwille van zijn vroegere oppositieactiviteiten, niet aannemelijk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij dient te worden geloofd *“tenzij er incoherenties aanwezig zouden zijn en deze zijn in concreto zeker niet aanwezig”*, gezien er geen tegenstrijdigheid werd vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen, noch tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen, zoals in casu.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten op het Commissariaat-generaal dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

De convocaties van 2007 stelt bovendien slechts dat verzoeker door de politie werd opgeroepen voor ondervraging als verdachte, maar wordt verder niet vermeld in welke zaak dit was. Verzoekers bewering dat een convocatie niet altijd de reden van oproeping vermeldt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde convocaties geen reden vermeldt zodat zijn verklaring dat de convocaties kadert in een vervolging, een blote bewering blijft.

De Raad stelt vast dat de convocatie die dateert van 2012 vermeldt dat de vader van verzoeker de convocatie voor ontvangst ondertekend heeft op 23 augustus 2012, terwijl hoger wordt vermeld dat verzoeker zich op 8 augustus 2012 moet aanmelden op het politiebureau; deze vaststelling is niet van aard om bedoeld stuk als authentiek aan te nemen.

Het attest van de brandweer vermeldt enkel dat erop 5 mei 2011 brand ontstaan is in de caravan; er wordt geen melding gemaakt van de oorzaak ervan.

Het medisch verslag van verzoekers spoedopname alsook de medische onderzoeksresultaten bevatten slechts gegevens met betrekking tot zijn medische toestand, maar uit deze documenten blijkt geen direct verband tussen de medische problemen en aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt

geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De bewering in zijn verzoekschrift dat “*de problemen in Armenië voor iedereen bekend zijn*” toont niet aan dat er in het land van herkomst van verzoeker voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizendertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE